

[Lone Dybkjær]

lovforslaget, end det umiddelbart ser ud til, og titlen burde måske derfor snarere have været »spilleregler for det støttede byggeri«. Faktisk lægger boligministeren med lovforslaget op til ganske vidtgående ændringer i de hidtidige regelsæt og visse steder ændringer med et så principielt sigte, at de ikke burde gemmes væk i noget, der kan opfattes som en operation »ryd skrivebordet«.

Men først et par positive kommentarer til de dele af forslaget, som forekommer ukontroversielle. Det er selvfølgelig godt, at boligministeren nu følger Ungboskandalen op og strammer regelsættet for drift af og tilsyn med ungdomsboliginstitutioner. Udvalgsarbejdet må vise, om ændringerne er tilstrækkelige og rammer tilstrækkelig præcist; men hovedsigtet – at afklare ansvarsfordelingen og placere ansvaret dér, hvor viden er til stede og beslutninger træffes, dvs. i første række hos institutionerne og de kommunale myndigheder – kan vi helt tilslutte os fra radikal side. Det burde kunne forebygge nye kriser på ungdomsboligområdet.

Tilsvarende er vi også indforståede med, at støttesagsbehandlingen vedrørende renoveringsarbejde i ungdomsboliger flyttes ud til kommunerne. Vi synes også, at det er fornuftigt at forlænge huslejetilskudsordningen.

Heller ikke forslaget om at flytte på- og tilbygninger fra forsøgsstatus til at være en helt ordinær del af det støttede almennyttige byggeri forekommer kontroversielt. Tværtimod er der formentlig god samfundsøkonomi i at klare byggeskader eller blot øget pladsbehov på denne måde.

Men måske havde det været naturligt, om boligministeren havde benyttet lejligheden til at redegøre for, hvilke erfaringer der har været med forsøget, hvilket omfang af støtte der har været nødvendigt for at samle fornuftige projekter op, om det nu foreslåede støtteniveau er tilstrækkeligt, osv. Det fremgår faktisk ikke af lovforslagets bemærkninger.

Igennem lovforslaget går der en rød tråd, der hedder decentralisering eller måske snarere kommunalisering. Det er en udvikling, som formentlig har bred støtte i Folketinget, og som vi i hvert fald i overskriftsform bakker helt op fra radikal side.

Men det er jo selvfølgelig ikke lige gyldigt, hvordan en sådan ny udviklingslinje føres

igennem, og som udgangspunkt var det måske nok en god idé, om det skete i overensstemmelse med den kommunale sektor. Derfor kan det ikke andet end overraske, at ministeren på to væsentlige områder har valgt at placere sig i et modsætningsforhold til kommunerne. Det gælder spørgsmålet om indførelse af kommunal garanti for lejetab for ungdomsboliger, og det gælder spørgsmålet om en overgrænse for boligselskabernes frie egenkapital. Førstnævnte udgør kun et lille hjørne af det støttede byggeri, men har unægtelig betydelige præcedensvirkninger. Kan det virkelig være en god strategi for de kommende forhandlinger om decentralisering at starte med et sådant diktat til kommunerne?

Forslaget om en overgrænse til boligselskabernes frie arbejdskapital drejer sig ved første øjekast om noget helt andet. Kan det være rimeligt, spørger boligministeren appellerende i forslagets bemærkninger, at boligselskaberne uhindret via offentlige midler eller lejernes penge skal kunne samle kapital sammen? Svaret må selvfølgelig være et nej, men konklusionen er ikke, at så må enten støtten eller huslejen sættes ned, så den opsamlede kapital bliver mindre.

I stedet foreslår ministeren, at der lægges loft over de frie midler, og at resten af kapitalen forbeholdes bestemte formål. Der sker altså ingen begrænsning i kapitalopsamlingen, men kun en regulering af boligselskabernes aktiviteter. Det er falsk varebetegnelse og derfor forståeligt, at kommunerne en bloc har sagt nej i den arbejdsgruppe, hvor ministeriets repræsentanter fremlagde forslaget. Selv den konservativt ledede Frederiksberg Kommune sagde højt og klart fra. Kommunerne føler med rette, at dette er en urimelig sammenblanding af tingene, en uhensigtsmæssig og uadministrerbar regel, som er med til at afspore den kommende decentralisering.

Vores råd til ministeren skal derfor være, at han ikke lader sig forføre af de ideologiske fristelser, som nogle i regeringspartierne lokker med, men i stedet koncentrerer sig om at skabe et godt klima for den kommende decentraliseringsreform. Så skal vi fra radikal side til gengæld gerne hjælpe med at gennemføre resten af lovforslaget.

Lysholm Christensen (KRF):